

— Кая ги съ червена бѣклица! За тѣхъ съмъ мила и редила къщата си. И съ тѣхна милость сега да земемъ да се разговаряме... Цѣла свадба се повлѣкла!.. Не могли да зематъ съ тѣхъ още нѣкого отъ улицата!.. Каратъ човѣка само да се ядосва, не стига ми менъ другото!... Хайде иди ги изпрати, както знаешъ!...

Стойкови се спогледаха жално и полегичка си излѣзоха. Не стана нужда да се явява при тѣхъ слугинята. Чакъ сега тѣ разбраха всичко, и вече не стѣниха у Бойковски.

И тѣхъ посрѣщнаха и изпратиха, както и дѣдови Колюви.

Бойковски нищо не узна отъ това. Послѣ пакъ еднажъ-дважъ се срѣщнаха изъ пѣтя. Той веселъ се спираше да поприкаже съ роднинитѣ, но жена му все отминуваше, или се загледваше на страна, или пѣкъ почваше да хока нѣщо дѣтето си — а малкитѣ дѣчица, втори братовчеди, се спогледваха отдалечъ любопитно. Нѣколко пѣти вечъ при срѣщитѣ Бойковски бѣ прѣпоръчалъ на жена си Стойкови, но тя все се прѣструваше, че ги не познаваше и питаше за името имъ. Той всичко виждаше и разбираше, но го прѣглѣщаше. Той обичаше отъ все сърдце Стойкови, милѣше за тѣхъ, завиждаше имъ дори понѣкога на добрия животъ, но като знаеше характера на жена си, не я принуждаваше да имъ отидатъ на гости — само и само да нѣма неприятности въкъщи. Самъ пѣкъ да имъ отиде, не чинѣше: не че можеше тя случайно да узнае туй, но той не искаше да върши скришни отъ нея работи. Ето защо Бойковски се постоянно извиняваше на Стойкови, че е много улисанъ въ работа — което и донѣкъдѣ бѣ вѣрно.

— Не можѣхъ да видя баримъ свата — дѣдо Генко подразбираше бащата на Бойковска — нито пѣкъ повторно да видя ни Стойка, ни дѣдя Коля — проговори пакъ дѣдо Генко. Поне у Стойкови не отидохъ, да видя къщата, невѣстата, свахата, ... Какво ли ще кажатъ хората?!.. Искѣхъ да говоря нѣщо на Стойка: за данѣка, есемето му стои ачикъ въ тефтерѣ у Бойково, къщата му въ Бойково е прокапала на нѣколко